

Stříbrná lžíce

Viktor Blažek, 13 let, 8. B, ZŠ Velká Bíteš

Poklad nemusí být zrovna plná truhla zlata nebo drahokamů, ale třeba obyčejná polévková lžíce. No vlastně neobyčejná.

Jedna taková, na první pohled „obyčejná“, léty sešlá a zčernalá lžíce na nás vykoukla zpoza desek v podlaze na půdě. Kde se tam vzala? Zřejmě tam musela zapadnout. Ale jak se dostala na půdu? Jenom jedna a docela ošklivá, trochu pomačkaná. Já, můj bratr a otec jsme jen tak uvažovali, kdo ji tam dal, nebo komu a proč tam zapadla, a dál jsme pokračovali v rekonstrukci našeho rodinného domu nacházejícího se v malé vesničce nedaleko Velké Bíteše zvané Radoškov. Ten je součástí chráněné krajinné oblasti, kde proudí Bílý potok pramenící dva kilometry od Skřinářova a táhnoucí se nádherným zalesněným údolím až ke Svatce. Téměř podél celého údolí se nacházejí takzvané hamry, protože se zde těžila železná ruda a stříbro.

Stříbro? Ano, užasli jsme všichni, tedy celá naše rodina nad tou lžící, kterou maminka vyčistila. Nejen stříbro, které zašlo časem dějin na naší půdě, nás ohromilo. Na té, teď již krásné vyleštěné lžici, se objevily vyryté znaky, spíš písmena, vlastně monogram. A K. Jaká nádhera! Úžasem se nám tajil dech. To vzrušení nabylo ještě větších rozměrů po přečtení letopočtu 1841.

Z tak dávné doby, kdy byla tato lžíce vyrobena a naši předci si na ni nechali vyrýt svůj rodinný monogram, na nás dýchlo něco prazvláštního.

Začali jsme pátrat po původu. Jedna, jen jedna lžíce...? Jakou historii ukrývá? Není jenom ze stříbra, ale určitě také z lásky, píle, odhodlání, práce a moudrosti. Naše kořeny sahají daleko. Jaká náhoda nás vtáhla někam do minulosti k našim předkům, kteří z té lžíce jedli. A co ty ruce, které tuto lžici držely? Kolik generací se z ní najedlo při svátečním obědě a s jakou chutí?

Lžíce určitě nebyla jen jediná. Naše rodina se po mnoho generací živila hospodařením. Zejména pěstováním obilnin, brambor, řepy a dobytka. To bylo slušné živobytí, a tak si moji předkové mohli dovolit něco lepšího pořídít.

My pokračujeme v tradici a odkazu našich předků, dál pěstujeme zemědělské komodity, máme dva koně, krávu, býky, dvě jalovice, prasata, drůbež, psa, kočky. Je to těžká práce, ale máme svoje zázemí.

A právě toto zázemí jsme museli znovu vybudovat a obnovit po přerušení způsobeném komunistickým režimem, který přišel po druhé světové válce.

Možná ze strachu před komunisty, kteří vyvlastňovali majetky tehdejších „kulaků“, schovali praprarodiče rodinné stříbro na půdu. Nejspíš o ně přišli, a tak jsme rádi, že aspoň jedna, jen ta jediná lžice zapadla pod prkna a nám připomněla odkaz z dávné minulosti.

Proto si jí ceníme a vážíme. Má pro nás nevyčíslitelnou hodnotu.

Jedna stříbrná lžice je pro nás větší poklad než truhla plná zlata nebo drahokamů.

